Gabriel Prăjitură
Înmulţirea

“E nebun! Băiatul meu e nebun! Un copil normal nu poate să facă aşa ceva.”

Transpirase. Vocea îi era ştearsă, răguşită. Nisipoasă, se gîndi.

“Costică, eu zic să chemi sectoristul să-l ia pe criminal de-acilea.”

Cornel, celălalt internist, cu mişţoul lui, parcă-l trezi. Costică întoarse brusc capul către el.

“Ştiu ce facem. Tu stai cel mai aproape. Te duci acasă şi aduci calculatorul.”

“Care calculator?”

“Lasă vrăjeala, n-oi fi tu singurul doctor din oraş care nu are calculator acasă.”

“Mă duc eu după calculator”, interveni una dintre asistente. “Mă duc la contabilitate, la nea Virgil, şi iau unul de acolo.”

Se uitară cu toţii către ea. Costică îi făcu un semn din cap. Plecă.

Fusese o zi normală. Venise de dimineaţă cu copilul după el la cabinet. Azi n-au avut cu cine să-l lase. Nu era prima dată. Oricum, e cuminte, aproape că nu deschide gura. Scrie la numere toată ziua. Dacă-i dai un ceas electronic stă şi se uită la el ore întregi, hipnotizat de schimbarea cifrelor pe cadran. Îl captivează mai mult decît desenele animate. Şi totuşi pînă acum nu se gîndise că nu e normal ca un copil de şapte ani să se poarte aşa.

Puţin înainte de prînz se liniştise totul, nu mai erau pacienţi. Era vineri, zi de plecat la ţara, mulţi nu-şi aduc aminte de boli decît luni dimineaţă, cînd se întorc. Vroia să se apuce de un rebus, de dimineaţă aştepta momentul acesta. Mihăiţă, copilul, i-a prins privirea de parcă tocmai făcuse ceva şi nu ştia ce-o să creadă taică-său. El, adică. S-a uitat pe jos, în jurul lui, nu părea să fi răsturnat nimic, e cam neîndemînatic. S-a uitat cu mai multă atenţie către el. Scrisese ceva pe o foaie. 56789 x 56789 =. Mihăiţă, văzînd că taică-său se uită către el, ridică ochii către tavan, după care îl privi fix cîteva clipe şi apoi scrise 3 224 990 521.

N-a înţeles de la început. Mihăiţă îl privea zîmbind, parcă aştepta ca el să spună ceva. I-a picat fisa puţin mai tîrziu şi l-a apucat brusc o durere de burtă ca atunci cînd era să facă accident. Nu se poate. I-a luat foaia. I-a spus să mai facă o dată. Copilul s-a uitat din nou către tavan, s-a scărpinat în vîrful nasului şi apoi a scris acelaşi număr.

A ieşit pe coridor şi i-a chemat pe medicii din cabinetele vecine. S-au strîns vreo cincisprezece cu totul, medici, asistente, ba şi vreo doi-trei pacienți, se umpluse camera. L-a pus pe Mihăiță să mai scrie o dată. Îl priveau cu toții. Calm, deşi nedumerit şi roşu în obraji, copilul a scris toată înmulțirea încă o dată. Se uitau la Mihăiță cu gurile căscate. Dar nu se prindeau, constată Costică. Pentru că niciunul nu se uita către el, către nefericitul tată, ca să-l compătimească. Atunci zise:

“E nebun! Băiatul meu e nebun!”...

“Domu’ doctor, ce stăm după calculator, putem să facem şi noi înmulțirea”, vorbi un tehnician de la radiologie.

Nu zise niciunul nimic dar fiecare luă cîte o foaie de hîrtie şi se apucară să calculeze.

“2 126 891 521”, strigă Matei, orelistul.

“Se vede că n-ai intrat din primul an” îl ironiză Necula, cardiologul. “3 215 889 621”

Mai interveniră vreo cîțiva. Nu le dăduse la doi la fel. Costică se uită de la unul la altul. Nu pricepeau. Îi crescuse tensiunea. Dar de data aceasta autodiagnosticarea nu-l făcu să se simtă mai bine.

“E nebun, v-am spus eu. Nu vedeți că rezultatele nostre sunt apropiate de al lui? Vă spun eu că lui i-a dat bine.”

“Pun o sută pe Mihăiță”, se băgă în vorbă iar Cornel.

Mihăiță se uita de la unul la altul cu ochii mari.

“Nu e bine aşa, să facă fiecare”, zise Necula. “Mai bine face unul singur înmulțirea şi ceilalți îl urmăresc.”

“Bine, facem aşa”, zise Costică şi se apucă de înmulțit. Nimeni nu-i contestă dreptul, era copilul lui, înmulțirea lui.

“9 ori 9 81, scriem 1 şi ținem 8, 9 ori 8 72 şi cu 8 80, scriem 0 şi ținem 8, 8 ori 7 56”

“Nu e bine, 9 ori 7” interveni Cornel.

“Aşa, 9 ori 7 63 şi cu cît țineam?”

“8” răspunse corul.

“63 şi cu 8 71, scriem 1 şi ținem 7”

Brusc se deschise uşa. Se întorsese asistenta care plecase după calculator. Era unul mare, cît un bidon, cum au la contabilitate. Îl băgară în priză. Lui Costel îi tremurau degetele cînd apăsa tastele. Cînd apăsă pe = nu mai respira nimeni. Calculatorul clipi din ochii lui verzi, şerpeşti, şi scrise rezultatul: 3 224 990 521.

Se auziră cîteva exclamații, ca în telecabină, cînd o ia la vale. Goluri în stomac, ridicîndu-se către suprafață.

“E ca Rain Man”, zise cineva.

“E nebun”, zise Costică. “Un copil normal nu poate să facă aşa ceva în cap.”

Abia acum începură să se uite la el compătimitor.

“Costică, eu zic să-l iei cu binişorul” zise Pavel, dermatologul. “Poate că îți iese o lucrare dacă-l convingi să spună cum face. Mi-a spus mie un psihiatru care a fost plecat că şi Rain Man este după un caz real.”

“Ce să facă? Crezi că el ştie să spună ce face?”

Copilu venise şi el lîngă calculator. Se uită la numărul de pe afişaj. I se lumină fața.

“Vezi că l-am ținut minte bine?”, zise către taică-său.